

# 19 Söndagen efter Trefaldighet

3 Årg. Ev. Mark. 2:1-12.

I.N.J.

*”Då kom de dit med en lam som bars av fyra män”.*

Så läste vi evangeliet nyss. De orden har jag gått och mediterat över – ja, faktiskt idisslat – så som man skall göra med allt Guds Ord. Nu kan du kanske tycka, att där är inte så mycket tuggmotstånd de orden. Men det är just vad det är! Evangeliet idag talar om det underbara faktum att vi är burna. Och kring just detta skulle tankarna i predikan idag få kretsa.

## ÄMNE: ATT VARA BUREN

### *1. ...men inte av kraften i min egen tro*

Ändå är det så vi ofta säger: ”Det är *min tro* som bär mig genom livets prövningar och svårigheter” eller: ”Utan *min tro* hade jag inte klarat det här”. Nu är det inte min mening att märka ord, men är det riktigt att kalla tron *vår*? Låt vara, att tron är *personlig*. Man måste komma till tro för att bli frälst. Men betyder det att tron är något vi själva presterar att den när allt kommer omkring, är en gärning även den? Visserligen står det i vår text att ”*Jesus såg deras tro*”? Men det står inte ett ord om att tron *var deras eget verk*.

Men vad är då tro? Enkelt uttryckt: Tro är den tillit vi visar Jesus, det sätt vi tar emot det han vill ge. Varje gång Jesus *ser* människors tro, ser han människor som är redo att ta emot det han vill ge. Det är så tron blir till - *i mötet med Jesus*. Tron är alltså ingen sak. Den lever inte sitt eget liv. Den finns bara *i relationen till Jesus*! Den visar sig i tilliten till honom. Endast när tron greppar om Kristus blir den stark. Endast då bär den!

Ibland kan alla dessa uppmaningar till tro låta som att man skall spotta i nävarna och ta sig i kragen! Tro bara – bättre och starkare – så skall du se att allt ordnar sig! Och så försöker vi! Vi anstränger oss för att få en starkare tro, en tro som känns, en tro som bär. Och rätt som det är ligger vi där, precis som den lame i vår text, och mäktar ingenting. Varför? Jo, vi betraktar tron som en sak, som vår egen prestation, när tro handlar om att släppa taget, om att vara buren. Och burna är vi.

### *2... av andras förböner*

Mannen i vår text hade fyra goda vänner – de bar honom fram till Jesus, genom kompakta folkmassor och hindrande tak! En åskådlig bild av *vad förbön är* och

*vad förbön förmår!* I de stunder då vi upplever att det inte är mycket kraft i vår egen tro, att vi är svaga och inget mäktar, när vi kämpat oss tvivelströtta, när det svåra i livet gjort oss vanmäktiga, då är det gott att få veta att mina vänner ber för mig, att jag får vila på deras förböner, så som den lame vilade på sina vänners armar, att de bär mig fram till Jesus.

Gud har ju utrustat oss med varandra. Och ibland behöver vi en ställföreträdande tro. Vi vet ju faktiskt inte om den lame trodde – kanske ville han tro – kanske orkade han inte – så förtvivlad som hans livssituation tycktes honom – men tron fanns hos vännerna som tillitsfullt bar honom till Jesus. Och just därför att han blev buren till Jesus kunde undret ske! Och det säger oss något viktigt om tron. Den har inte bara en *passiv*, utan också en *aktiv* sida. I mötet med Jesus, inför hans nåd och ord är tron passiv, väntande, vilande, mottagande. Men inför människor, i världen, har den aktiv och verksam sida.

Har du tänkt så någon gång, när någon av dina vänner har haft det svårt, att du kan bära fram dem på förbönens armar, fram inför Jesu ansikte och lämna dem i Jesu händer? Har du själv någon gång sagt till en medkristen: Jag orkar inte längre! Tro för mig en liten stund och bär mig till Jesus? Det så vi borde göra, ofta! Vi är svaga. Vi måste få erkänna det. Vi är inga hjältar, inga supermännskor, inte osårbara eller oövervinnliga. Tvärtom! Vi måste våga, ja tillåta oss att bli burna. Och då är det gott om vår församlingssamfund är sådan att där finns vad vi skulle kunna kalla för ett *förbönens bärarlag!*

Visst kan väl förbönen se bräcklig ut – kanske lite löjlig och enfaldig också! Nog kan vi se det framför oss - de fyra männen – där de kommer vinglande med den lame på en skranglig bår. Och ändå är det så att medkristnas förbön förmår bära en hjälplös medkristen fram till Jesus. Och det är just *det* som är förbönens mening. Det var inte vännernas tro som reste den lame upp igen. Det var Jesus.

Så är vi alltså burna – och det är det allra viktigaste ...

### 3. ... av Jesus och kraften i hans Ord

Att undret skedde, att mannen löstes ur sin förlamning och fick känna att benen bar igen, det var för att Jesus uttalade sitt förlåtande och helande ord över honom. Hade han inte sagt sitt: *"Mitt barn, dina synder är förlåtna"* och vidare: *"Stig upp, ta din bädd och gå"*, hade den lame legat där han legat. Sådan kraft rymmer alltså Jesu Ord. Den lame i vårt evangelium fick verkligen känna hur Jesu ord bokstavligen reste honom upp och styrkte hans maktlösa händer och gav kraft åt hans vacklande knän (Jes. 35:3). Men, styrkan i upplevelsen är inte det viktigaste, utan istället insikten om att vi är burna av Jesus *i* allt och *genom* allt! Men vi måste lära oss en sak: att vila i vår väntan. Då sker mötet till sist –

*mötet mellan den mänskliga vanmakten och kraften i det gudomliga skaparordet.*

Så därför ville jag få säga till dig som känner igen dig i den lame mannen, du som vet vad vanmakt vill säga och som säger, att du så gärna skulle vilja tro, starkare, innerligare och bättre: Lyssna till Ordet. Låt det få verka! Och en sak till: Låt bli att väga och mäta din tro! Det enda du skall bekymra dig om, det är på vem du tror, nämligen på Jesus.

Så fort du kallar tron din – som om det var något du förfogade över, så fort du försöker väga eller mäta hur stor den är, så förlorar du fokus och den tro du trodde dig ha, den smälter som snö i din hand. Därför: Du skall inte tro på din tro, utan på Jesus. Du skall vila i den förvissningen att det inte är du som håller fast Jesus, utan att det är Jesus som håller fast dig, att det *”inte du som bär stammen, utan stammen som bär dig”* – som Paulus säger i Romarbrevet. Och har man kommit dithän, blir tron en vila, då löses man ur sin förlamning, då får man den kraft man behöver, liksom glädje, tillförsikt och frid. Då kan man slappna av och tacksamt viska i sitt inre: *”Jesus i dina händer, jag vilar till livets slut”*. Amen.

Psalmer: 491 v 1-3, 272 v 9-11, 205, 399, 244